

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΤΑΝ Ο ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΤΡΕΛΛΑΙΝΕΤΑΙ...

Τ' αποτελέσματα της καταχώρεσός των ναρκωτικών. Τι έκανε ο μεγάλος διηγηματογράφος για να εμπνέεται. Οι φανταστικές εχθρές. Ένας κρυπτομένος ύπνερπτος. Η τραγωδία αρχίζει... Ο Μωπασσάν άπλωσε στο τραπέζι με τις άνδοσέμες. Μια εξωφρενική πρόσκληση. Τι έκανε ο διηγηματογράφος για να αποδείξει πως δεν είχε τρελλός, κλπ. κλπ.

ΣΦΑΛΛΩΣ δεν είχε, βέβαια, ανάγκη να πούμε στους αναγνώστες μας ποιος είναι ο Γκυ ντε Μωπασσάν, ο διάσημος Γάλλος διηγηματογράφος. Τον ξέρουν καλά από τα άπειρα διηγήματά του, που έχουν μεταφράσει και από τις σελίδες, που του αφιερώσαμε ως τώρα για τον Ιδιωτικό τον βίο. Στο σημερινό μας άρθρο θα σας αναφέρουμε μερικά δογματικά περιστατικά, από τα τελευταία χρόνια της ζωής του διηγηματογράφου, όταν το μυαλό του Μωπασσάν, θολωνό από την τρέλλα, σκελαζόταν, μέρα με τη μέρα, στο βαθύ σκοτάδι...

Τα πρώτα συμπτώματα της παροφροσύνης παρουσιάστηκαν στον Μωπασσάν στα 1887 και όφειλοντο στην υπερβολική κατάχρηση ναρκωτικών. Ο Έξοχος αυτός συγγραφέας, τού όποιον τα διηγήματα διαδίδονται με άπληστια, δεν ήταν προικισμένος από τη φύση με το δώρο της φαντασίας και δημιουργίας τα έργα του με μεγάλη δυσκολία. Για να κερδίσει, λοιπόν, την φαντασία του, για να έμπνοιση νέες υποθέσεις διηγημάτων, έπαιρνε όποιο, χωρίς, όλα τέλος τα δηλητήρια, για τα οποία έπικρατεί η γνώμη ότι είναι διεγερτικά του μυαλού. Δεν υπήρχε βέβαια κανένα αμφιβολία ότι τα δηλητήρια αυτά προκαλούν έναν στιγμιαίο έρεθισμό του εγκεφάλου, φέροντας όφραματα, μεταφέρουν τον άνθρωπο από άλλους κόσμους. Μα η πρόσκαιρη αυτή ηδονή πληρώνεται άρκετοτερα από αμείωτο, με το πόδινα του μυαλού, με τη σύγκριση των σκέψεων— με την τρέλλα. Και η ατίθι την τιμή πλήρωσε ο Μωπασσάν τη δόξα που απόκτησε από τα διηγήματά του. Κάθε λογοτεχνικό του κομμάτι, που γραφόταν έστω από μια χρήση ναρκωτικών, τον έφωτιζε σιγά—σιγά στη σκοτεινή άβυσσο της παροφροσύνης. Και στα 1887, όπως είπαμε και παραπάνω, ο μεγάλος διηγηματογράφος έκανε το πρώτο βήμα στην γρεμιά του ολέθρου...

Ένα απόγευμα, ενώ ο Μωπασσάν καθόταν στο γραφείο του, που ήταν διαρρυθμισμένο από άμετρο κρηκό και σαν...παρεκκλήση, σημάχθηκε ξαφνικά όφραμα που άρχισε να χτυπά το κορμί του σαν τρελλός. Ο Φρανσουά, ο πιστός θαλαμηπόλος, που ύπνερπτος πιστά τον διηγηματογράφο είκοσι όλοκληρα χρόνια, έτρεξε άμέσως τρομαγμένος στο γραφείο. Τελειντία είχε προσέξει κάποια άλλαξη στον χαρακτήρα του κηρύου του και άνησιχόσε πολύ για την διανοχηρή κατάσταση του.

—Τι θέλετε, κύριε; ρώτησε τον Μωπασσάν, όταν μπήκε στο γραφείο του.

—Θάρρη σε λίγο να με ρητήση κάποιος, Φρανσουά! άποσείθηκε ο διηγηματογράφος με φωνή λαχανιασμένη από την άγνοια. Μη τον άφησης να μη μέσο... γιατί θα μου κάνει μεγάλο κακό... Μη τον άφησης να μη μέσο!...

—Μά ποιος είν' αυτός, κύριε; φημίσε ο Φρανσουά.

—Δεν ξέρω! Θάρρη όμως σε λίγο! Μην τον άφησης να μη μέσο!...

—Σας είδοτσησε, κύριε, ότι θάρρη!...

—Όχι! δεν με είδοτσησε... Αισθάθωνα όμως πως θάρρη... Ο άνθρωπος αυτός δεν πρέπει να μη έρθι μέσο, γιατί θα με σκοτώσει, άποσέ μου Φρανσουά!... Θα με σκοτώσει!...

Και ο Μωπασσάν, λέγοντας τα λόγια αυτά, Ξέσπασε από δυνατά άναφύλητα. Έκλαψε σαν μικρό παιδί. Ο Φρανσουά έφριξε ένα βλεμματό στο γραφείο του κηρύου του και όταν είδε μια ένθεσι και μερικά μικρά μπουζούκια, κόνησε μελαγχολικά τα χέρια του. Από κρηκό τότε προσπαθόσε να πειση τον κηρύο του—με το άκρο που του έδινε η κωνητής έπαρση του—ότι δεν έκανε καλά να παίρνι άπ' αυτά τα δηλητήρια, που του κατάρρασαν τον όργανισμό και του θόλωναν το μυαλό. Μα ο διηγηματογράφος τον άπαντοσε κόντοτε με άπότομο ήθος ότι καλύτερα θα έκανε να περιορίση στα καθήκοντά του και να μην άναστέφεται σε ρητήματα, που δεν τον ενδιαφέρουν...

Όπιστό, ο Φρανσουά πλησίασε τον κηρύο του και προσάθηκε να του δώση κορυάγιο.

—Δεν προέχεται κρηφή κανείς, κύριε! του είπε. Είχατε μια παραόσση... Ανοητεύτε πολύ τελειντία και κορυατσητάτε... Παράτσητε το κρηνόσιο σας μνησθήριμα και κόνετε κωνητα ταξειδάκι με τη θάλαμη μρηό σας... Η άλλαξη του άερος θα σας άφείση...

—Δεν μπορώ να στωματσησω το έργο μου! φημίσε ο Μωπασσάν. Βιάζομαι κάτσητα να το τελειώσω, γιατί καταλάθωνα πως θα είνε το τελευταίο μου... Θεέ μου! τι θι γίνι άπ' έσθη αυτός που κρημύνι!... Θα με σκοτώσει, δεν θα μ' άφήση ν' άποτελειώσω το βιβλίο μου ...

Ο Γκυ ντε Μωπασσάν

Ύστερα από πολλά βάσανα, ο Φρανσουά έπεισε τον κηρύο του να πάη να πλαγιάση. Και όταν ο πιστός ύπνερπτος είδε τον κηρύο του να πέφτι με τα βήδη ύπνο, χαμογέλασε ίκανοποιημένος. Νόησε πως είχε κρησει η κρησις. Δεν μπορούσε να ύποπειθη ότι από κρηνη τη μέρα ο Μωπασσάν ήταν τρελλός — άνατο τελλός!

Έκείνο που επεταχέσε την εκδήλωσι της τρέλλας του διηγηματογράφου ήταν ό το ότι ο Μωπασσάν έγραφε τότε τον άνατριχιαστικό 'Ουόλς, το τελειντία βιβλίο του, την ιστορία ενός τρελλού, που κόνει μια τρομερή πάλη μ' έναν άόρατο έχθρό... 'Όλα τα φρησιαστικά όφραματα, που έβλεπε ο Μωπασσάν γράφοντας τον 'Ουόλς, τα νόμισε άληθινα γεγονότα... 'Αρχισε να Ξη μέσα ο' έναν κόσμο φαντασμένο, ν' άποκη φωνές που έρχόντοσαν από το άγνωστο, να έπαικωνόη με το ύπερέρανο...

Η πραγματική όθως τραγωδία του διηγηματογράφου ήταν που είχε σαφή συνάσθησι της τρέλλας του! Μόλις έδρανε από το σπύι του, μόλις βρισκόταν με φίλους του σε κανένα κομμοτό κέντρο, φημίσε τις άπτατες του και άνατριχιάζε όλοκληρα με τη σκέψη ότι ήταν τρελλός. Οι φίλοι του έβλεπαν την άπότομη άλλαξη, που γίνονταν στο πρόσωπο και στη διαγωγή του, και τον ρωτιόσαν, άνησιχι, τι συμβαίνει.

—Τίποτα! τίποτα! άπαντοσε ο Μωπασσάν.

Και έβασε όλα τα δυνατά του για να φρηή λογικό, ίσορροπημένο, για να μην πετύχη κρημή φρησις, που θα έκανε τους άλλους να ύποπειθον την πραγματική διανοχηρή του κατάσταση. Παρ' όδες όθως τις προσάθειες του, δεν μπόρεσε να κρημή για πολύν καιρό άπ' τους φίλους του τη φρητή νόσο του εγκεφάλου του. Ένα βράδι, στη διάδοχεια ενός μεγάλου δείπνου, που έθωσε η 'Εταιρεία των άνθρώπων των Γραμμάτων στο 'Εξώτερο Κλήριο, ο διηγηματογράφος ένθεσε άπαθότατα στο μεγάλο τραπέζι, ποδοπατόνας τα λουλούδια και σπώνοντας τα κρησάλα να σερβίτση, και άρχισε να πλέξη το έργο του στο μεγάλο Ρώσσο μνησθησιογράφου Τουργένιεφ, προσωπιζόν τον φίλο! Οι συνδαιτημένους—τηρητες των Γαλλικών Γραμμάτων και έπλεξα μέλη της Παρισινής άκαδηματίας — κόντασαν έκρηνοτη τον διάσημο διηγηματογράφο, μη πιστεύοντας τα μάτια τους!...

Σε μια στιγμή, ο συγγραφέας Λοσπέν Ντεκάβ—ό όποιος και άφημγεται το άνεκδοτόν αυτό ο' ένα τόμο Φιλοσοφικών του 'Αναμνησών — κατάρραότατος πως ο Μωπασσάν είχε ψευδοποιηθη, τον έπαισε από το πόδι και του είπε μ' ένα προσωπιζότο γέλιο: —Είμαστε όλοι σύμφωνοι πως ο Τουργένιεφ είνε μεγάλος μνησθησιογράφος... Δεν υπάραξε όθως λόγος μρηό με τη φρησι σου να ήρωσθι και το... άναστρηά σου πάνω από τα χέρια μας! Κατέβα από το τραπέζι!

Η κατάρραξη των παριστιάνων για το άπερεξέφρηστο του Μωπασσάν, που φρημζόταν τότε για την ενγένεια των τρόπων του, μετεβλήθη σε τρέμο, όταν είδαν τον διηγηματογράφο να πέφτι άπάνω στον Ντεκάβ και να τον άρπάξει από το λαυό, φωνάζοντας:

—Εσύ τόμησε; να άποκαλέσης μεγάλο μνησθησιογράφο τον Τουργένιεφ, άπών τον άργάματο, αυτό το γελείο άνθρωπότα!... Θα σε πνίξω, παλάνθρωπε!...

Ένε θαύμα πως γρήτοσε ο Λοσπέν Ντεκάβ από τα χέρια του Ξαύλου Μωπασσάν. Από το βράδι όθως εκείνο ο λιμυρός διηγηματογράφος ήταν πειά τρελλός για όλον τον κόσμο. Την επομένη η έφημερίδες άνεγγραψαν όδες στην πρώτη σελίδα τους το θλιβερό αυτό επεισόδιο. Τού κρηό ο Μωπασσάν, ο όποιος μετανόησε πρηό άρκετοτερα για τη διαγωγή του, προσάθηκε να πειση τους φίλους του ότι έφρριετο περιά άστεπισμό. 'Όλοι άρχισαν να τον κρητάνουν με τρέμο, να τον άποφύγουν. Και η όλοάφρηση αυτή κρησώθηκε κρησώφρησε την κατάσταση του συγγραφέος.

Ένα μήνα περίπου ύστερ' από τη σκηνη που περιγράψαμε παραπάνω, οι φίλοι και οι γνωστοί του Μωπασσάν έπαρσαν το άκόλοιο... έντιπο γράμμα από τον διηγηματογράφο:

«Άγαπητέ φίλε,

«Βρίσκομαι στην εύχάριστη θέσι να σας πληροφορήσω ότι δεν είμαι τρελλός. Δεν μου μένει πρηό η παρακρηκή αμφιβολία για αυτό. Και, για να γιωρτάσσωμε όλοι μαζί το κομμοιστορικό αυτό γεγονός, σας προσκαλώ σε τραπέζι, στο «Ριεδόλι, σάριο στις 10 το βράδυ.

Με την έλπιδα, ότι θα τιμήσετε το δείπνο μου με την παρουσία σας, σας παρακαλώ, άγαπητέ φίλε, να δεχθήτε, κλπ.

Γκυ ντε Μωπασσάν»

Αν ό Μωπασσάν δεν ήμνε πρηό η παρακρηκή αμφιβολία—όπως ίσχυρίζεται και ο ίδιος στην παραπάνω έξωφρενική έπιστολή του—δτι

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

180	7%	10.970	1/4%	7
6423		29	25	29
32	1%	29		10%
24	0%			10%
				Σύνολο

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Τό «Μπουκέτο» εγκαινιάζει από σήμερα οικονομολογική σειρά. Ως γίνεται και με όλα τα φιλοσοφικά Ευρωπαϊκά περιοδικά άλλωστε. Στη σειρά αυτή θα κρίνονται και θα εξηγούνται από ειδικόν όλα τα οικονομικά, πλουτοπαραγωγικά κλπ. ζητήματα. Θα εινε δηλαδή η σειρά, η οποία θα σάς διηγήσει και θα σάς κατατοπίσει επί παντός οικονομικού ζητήματος, σε «λάσσο και θόρο» από και ελληνικά.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

-Τα Τεχνοδραμικά Ταμειούτριά

Ο σκοπός της υπηρεσίας των Τεχνοδραμικών Ταμειούτρων εινε να διαδοθή και αναπτύξη τόν πνεύμα της άποταμειώσεως στο λαό. Πράγματι, η σοβαροτάτη αυτή υπηρεσία τού κράτους έχει εις όλην την Ελλάδα εν συνόλω 400 γραφεία, που δέχονται και αποδίδουν τις καταθέσεις, 300.000 πελάτας και καταθέσεις 1.500 εκατομμυρίων. Ταμειούτριά έχουν και οι Τραπεζία, αλλά καμιά Τραπεζία δεν έχει περισσότερα από 130 υποκαταστήματα. Ένώ τα Τεχνοδραμικά Ταμειούτριά, εκτός τών 400 γραφείων, δέχονται καταθέσεις και διά τών αγροτικών διανομών, και έτσι κατορθώνεται ώστε και ο κάτοικος τού πλέον απομακρυσμένου συνοικισμού να έχει την ευκολία της άποταμειώσεως. Ο τόκος τού Τεχνοδραμικού Ταμειούτρου εινε πάντοτε άνωτερος από τόν τόνον οισαδίτου Τραπεζίας. Άλλη φορά θα δώσουμε περισσότερες πληροφορίες για τόν θαυμαστό αυτόν οργανισμό, που ίδρυθη μόλις πριν 19 έτην και έγινε τώρα σωστός Τραπεζικός γίγας.

-Η κενυλιωτική εδω και άλλω

Τά κουνέλια άποδεικνύεται ότι εινε όχι μόνον άριστη ποιότητος τροφή, αλλά και παρόχον άριστην βίαν διά την βουτηγανίαν τών γεωργικών καλλείων με τó δένμα τους. Στην Ελλάδα επιβάλλεται η άνα τριέτις των, διότι τό κλίμα εινε έννοικώτερον δι' αυτά, παρά για τίς θινάτις. Αί τελειοποιήσεις τού είδους στην Ερώσητ ήμισαν σε διάφορα μάλιστα άποτέλεσματα. Ο τίπος τού ενγόντου της Αντορλιούσε ήρθε σε 7 ημίη 7 οκάδες. Ο Μουσσάιν, που τίποτε προδουκτικό δεν άφηνει που να μη τό εκμεταλλεύη για την Ελλάδα, τόσο πολύ ηγήθησεν την άναπτύξη της κουνυλιωτικής, ώστε ένδο τό 1922, όταν ανέλαθε την άρχη, ή Ελλάδα είχε μόνον 5 εκατομμύρια κουνέλια, τό 1933 ήρθαν 50 εκατομμύρια. Οι άριθμοί αυτοί εινε άρκετά διδακτικοί και για μάς, ό όποιοι δεν ήθουνε ναίνε παρά μισημέναι προόδου στον κλάδο τούτο.

-Τά εισόδημα μεξ άγροτικής οικογενείας

Διά την συνθήκων μεξ άγροτικής οικογενείας άπαιτούνται και έτος, σύμφωνα με τίς σημερινές οικονομικές συνθήκες, 30.000 δραχμές. Εις τόν τόπον μάς, όπου ο γεωργικός κλήρος εινε μικρός, ένετα της έλλειψεως μεγάλων εκτάσεων καλλιεργησιμών έδαφών, ό μέσος όρος τού εισοδήματος τών άγροτικών οικογενειών δεν έπερβαίνει τίς 15.000 τό

ήταν πολύ καλά στην ύγεια του από διαγονιτικές άποφύσεως, εκείνοι που έθαναν τó χρόνο αυτό έταρουν περί τόνον την παραγωγή άμφοδύλων...πρώτη της τρέλλας του. Και την όριμένη ώρα τού δειπνου κανε εις δέν λαοποιήθηκε στο «Ριβολί», όπου είχε στραφή ένα μεγάλο τραπέζι για έκαστο άτομο. Κοινεί, εκτός από τόν άγαθο και καλόκαρδο Λιλιού Ζολά. Ο συγγαρός της «Ταβύνας», καταλαμβάνοντας πός ο Μουσσάιν είχε παραφρονήσει, έστρεψε άμέσως να προσφέρει τίς όμορφαιές τού σταν πάλαιο τού φίλου.

Όταν πηξε στή μεγάλη αίθουσα τού «Ριβολί», βρήκε τόν δημοσιογράφο να κάθεται μόνος του, όρισμένας, σε μία άκρη τού τραπέζιού, να τρώη και να πίνη με κένη και να συνομιλή...αί τίς καρδιές, σαν να ήσαν προσκαλεσμένοι, ενώ τα γραφάκια τών παρακολούθησαν με υατία δυδωνόχτα από τρούιο...

—«Ελα, έπίτέλους, άγαπήτη μου φίλε! φώναξε ό Μουσσάιν, μόλις είδε τόν Ζολά. Έσένα περιμέναμε... Γιατί ήρθες τελευταίος...

Ο Ζολά, βλέποντας πός ο δημοσιογράφος μιλώσε σοβαρώτατα, άναγκάστηκε να καθίση δίπλα του και να φησ...συνουλιώνεται και σ'ός τός σε έχαζόχο τόνό με τίς καρδιές...

Τό βράδι της μέρας έκείνης ό Μουσσάιν, μόλις έπέστρεψε σπίτι του, έπεσε από χροβάτι, με δινάτο λερετό. Και ό γιατρός, που έφθξε να τους καίσει ο άλλωγορος Φανουρά, άφού εξέτασαν τόν δημοσιογράφο, συνέστησαν την εισαγωγή του στη Σαλιετρίση... Την άλλη μέρα τó λαοί ό Φανουρά άνέβαζε, με τη βοήθεια τού Ζολά, τόν Γαύ ντό Μουσσάιν σ' ένα κλειστό άμάξι, με καρχαλιόφορα παρόδηνα — για να τόν μεταφέρουν στο φενομοίεο...

Τά τρωματά νωροτικά, που είχαν βοηθήσει τόν συγγαρόν να γράφη τά άστοχολογικά εκείνα διηγηματά του, τόν οδηγούσαν τώρα τόν τόφο του, στο φενομοίεο, στο μνήμα τών ζωντανών ανθρώπων, που πεθαίνουν χωρίς φρούς πόν ξηψηχόση...

χρόνο. Οι άριθμοί αυτοί φανερόνουν τόσο μεγάλη προσπάθεια πρέπει να καταβληθή για να έπαυθήστις άνάγκης τού «Έλληνα άγρότη». Τό μαζού έτήσιο εισόδημα κατά μέγα μέρος όφείλεται εις άμύθηαν τού άγρότου, τόν όποιον δεν έδιδάσε κανείς πός να εκμεταλλεύεται ένταξίς τόν κλήρον του, ούτε πός να άναπτύξη την οικιακή κτηνοτροφία (άφιδροτροφία, κουνυλιωτική), ή όποια σ' άλλα μέρη διόει, εκτός της εκλεκτής τρωφής της γεωργικής οικογενείας, και σημαντικό εισόδημα.

-Η έφετεινη καλλιέργεια

Κατά τούς ύπολογισμούς τών άποδόνων υπηρεσιών τού Υπουργείου της Γεωργίας, ή έφετος σπαρσία έκτασις με δημοτικατά ήτοι κρηθή, άραβόσιτον κλπ.), εινε άνωτέρα της προηγμένης κατά 10 οιο. Η προσπάθεια τού κράτους εινε τώρα να έφαρμοσθούν από τούς γεωργούς άπομένο αέτρα, που θα καλύτερουν την αιταροποιήσιν κατ' είδος και ποσόν. Ο μέγισ σήμερον χωρος ηγήθησε τίς σπαρσίς, ώστε να έπαύουν έλλείπει βότανοι άριστης έσοδείας, ή όποια θα ήθάση εν τούτοις περιπτώσει σκαδόν την πλήρη αύτόφασιν της χώρας εις σιτηρά, πράγμα τό όποιον για τόν τόπον μάς θα εινε σωστό βάμμα, διότι και ή έφετεινη έσοδεία, ή όποια θεωρείται ή άριστη τών μέγισ σήμερον, δεν έπερβή τα 213 τών εις δημοτικατά άναγών τού τόπου.

-Η έτήσια αύξησις τού πληθυσμού και τó δημογραφικόν πρόβλημα

Από την παρακολούθησιν της κινήσεως τού πληθυσμού (γεννήσεις - θάνατοι), προκύπτει άναμφισβήτητα ότι ή κατ' έτος αύξησις τού πληθυσμού καίναται μεταξύ 70—80.000, ή δε πυκνότης τού πληθυσμού, από 45 κατά τετραγωνικόν χιλόμετρον, που ήτο στο 1922, ανέβαζε τώρα στους 48. Η περισσότερη γεννήσις παρατηρούναται στην γεωργικόν πληθυσμόν, και από έκεί άρχίζει τό μεγάλο έρώτημα, πός θα έγκατασταθόν γεωργικός οί νέοι πληθυσμοί, άφού και τούτο ο γεωργικός κλήρος εινε μικρός και άνεπαρκής; Αυτό εινε τό περίφημο δημογραφικό πρόβλημα, τό όποιον βασανίζει τό κράτος και τό άθροισμά μεξ με τούς άλλους ύπολογισμούς, να άποδείξησιν τίς μεγάλες έλλείπεις έκτάσεως τού Άξίου και τού Στραβόνου.

-Τί χρεωστικόν τó κράτος από δάνεια και τί αναλογεί σέ κάθε Έλληνα από τó χρέος

Τό δημοσίον χρέος της Ελλάδος σήμερον άνέρχεται στα έξή: ποσά :

1) Δραχμια σταθεροποιημένα	29.363.504.473.—
2) Δραχμια σήμερινα	13.748.319.856.—
3) Έγγυησις τού κράτους πός την Έθνηνική Τράπεζαν διά τó Δάνειον Ανταλλάξιμον σήμερινα Δραχμια	6.000.000.000.—
Τό άναλόγον κατά κεφαλήν δημοσίον χρέος εις την Ελλάδα, με πληθυσμόν 6.500.000, άνέρχεται εις τα έξή: ποσά :	
Α') Εις σταθεροποιημένα Δραχμια (με χροσμή λίαν Άγγλίας 375)	4.518.—
Β') Εις Δραχμια σήμερινα	2.100.—

-Η γενιμητις τού Έλληνικού έδάφους

Μία διαπίστωση, ή όποια προέκυψε από τίς έργασίες που διετέλεσε και όδήθησε ή Ακαδημία τών Αθηνών, εινε αποδεδειγμένη και πρέπει να την ζωνομερον όλοι οι Έλληνες, από τόν μεγαλύτερο ως τόν μικρότερο : «Η Έλληνική γη εινε πτωχή εις στοιχεία γονιότητος, κατελεγομένη μεταξόν τών πτωχότερων της Ερώσης... Εις τα 9110 τών Έλληνικών έδαφών ή εις άπορροισισμόν άφροσμον, άπαιτούνται τροφή όλων τών φυτών και μάλιστα τών σιτηρών, ένδεια, εινε κεραιστή, Τρωχηλή αλβητία, αλλά άλλ ή βενια. Τούτο φανερώνη πός ο Έλληνας γεωργός έχει ένα άκόμη έγδρόν, τόν σοβαρότερον, να νουση με τίς προσπάθειές του. Άντι όμως να έφοδίαζεται με γνώσεις περισσότερες από κάθε άλλον Ερώσιον γεωργό, που δεν έχει να κινή με τόν φοβερό αυτό έγδρόν, εινε κατώτερος από έκείνον πόνος σε γνώσεις και σε ικανότητα, και συνεπός παραγωγικώτατα. Στην Ανδρία, ή όποια από τού πολείου τού 1914 είχε 676.000 τετραγωνικά χιλόμετρα έκτασις και ύστερα περιούρησις ός 83.000 τετραγωνικά χιλόμετρα, οί κωνιατί ή ύφραση έδάφη όχι κατάλληλα διά σπορές, ίδις σιτηρών, και παρ' όλογυ να πεδώνουν πολλοί άρ' την γηνα (άροκίτοι πέθαναν). Η Γεωργική τους διωξ 'Αχαθμία, ένσπαρσία από τό κράτος με άτιμής θέλησι και σπορη, αύξησε την παραγωγή τών σιτηρών στις ίδιες σπαρσεις έκτάσεως, γιατί δεν έχον άλλες, κατά 80 οιο. Έδώ δεν καταβάλλεται ανάλογη προσπάθεια, ή δε Γεωργική μας σχολή πρώτα δεν γενιμητινάει όλα τα άναγκαία μαθήματα που πρέπει να μεθαίνη καλά ένας καλός γεωπόνος και έπαρη άφροδύ καθηγρητόν, και τό χειρότερο, οί μισοί καθηγρητοί κάνοιν παρήγορον τί δουλειά τού καθηγρητοί. Εινε άνευρό βότσα από όλα αυτά ότι οί γεωργοί και ή γεωργία μάς θα πάνε μπροστά, όταν διορθωθόν τα άτατα από νονετικούς για τα ζητήματα άροδιους.

ΤΟ «ΜΠΣΥΚΕΤΟ»

έχει την πρώτη κυκλοφορία εις όλον τόν Αθηναϊκόν περιούσιον, έδεδουκτικόν κλπ.